

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Hæmorrhoids[a]e exemplo Reliquias sacras, tamquam diuinitus
salutares, esse venerandas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

boli opem anhelant, sicut in prouerbio dicitur: *Bos alienus subinde foras prospectat.*

Non sic fecit mulier, quæ sanguinis fluxum patiebatur, duodecim annis; quæ, ut Marcus, signatissimè addit, fuerat multa perperosa à compluribus Medicis: & erogauerat omnia sua, nec quidquam profecerat, sed magis deterius habebat. Atque, ut Lucas ait, quæ in medicos erogauerat omnem substantiam suam, nec ab ullo potuit curari. Quid ergo à medicis desperata fecit? Credidit, Christum etiam in occipitio oculos habere: quare, non in faciem progressa, ut videretur, sed accessit retro, & tetigit simbriam vestimenti eius. Dicebat enim intra se: *Si tetigero tantum vestimentum eius, salua ero.* Obseruat S. Augustinus, non omnes, qui sequuntur Christum, & eum tangunt, verè tangere, sed potiùs comprimere: illos verè tangere, qui fide ad Christum accedunt. *Fide tangitur Christus*, ait S. Ambrosius. Hoc ergo fecit mulier, quam idem D. Ambrosius alibi Martham Lazari sororem fuisse opinatur; at Eusebius, & Sozomenus, probabilius scribunt, ciuem fuisse Cæsareæ Philippi, quæ postea Saluatori suo statuam, ante ædes, posuerit æternum accepti beneficii monumentum. Quid ergo huic mulieri, quæ à nullo medico potuit curari, fecit Christus? *Conuersus, & iam etiam corporeis oculis videns eam, dixit: Conside filia, fides tua te saluam fecit. Et salua facta est mulier ex illa hora.* Sic curat Christus, quos nemo potest curare, immò, qui multa perpetiuntur à compluribus medicis, & erogauerunt omnia sua, nec quidquam profecerunt, sed magis deterius habebant.

Et fieret hoc frequentius, si mulierem hanc plures imitarentur, ac, saltem, postquam satis experti sunt, in filijs hominum non esse salutem, ad Deum confugerent; aut, si, more huius mulieris, siue humilitate, siue pudore, non audent ipsum Christum compellare, vel retro accederent, & simbriam vestimenti eius tangere; hoc est, illius, vel Sanctorum reliquias venerarentur, de quibus, non minùs, quàm olim, sæpe etiam hodie virtus sanitatis exit, ut, ubi medicæ manus deficiunt, in cælo adhuc auxilium esse sciatur. Qua de causâ Catholici semper reliquias magni fecere, quas hæretici, qui nec sanctos, nec sancta amant, peiù cane & angue oderunt. Calvinus certè mulierem hanc, *indiscreto zelo*, ait, Christi simbriam tetigisse, & aliquid in ea fuisse *superstitionis*. Addit, quamuis tactu simbriæ sit sanata, factum tamen fuisse singu-

N lare,

Plutarh. in Symp. de. cad. 8.

V I.

Matth 9. 20.

Marc. 5. 26.

Luc. 8. 43.

S. Ambros. lib. 6. in Luc.

S. Ambros. lib. de Salomone, c. 7.

V II.

lare, quod non debeat valere ad exempli imitationem; vt idcirco & nos ex reliquijs petamus sanitatem. Ita indiscretus Caluino zelus est, quod omnes Euangelistæ commendauerunt, dum summa diligentia addiderunt hanc eius laudabilem cogitationem: *Si tingero tantum simbriam vestimenti eius, salua ero*: immo quod ipse Christus, non solum miraculo, sed etiam verbis approbavit dicens: *fides tua te saluam fecit*, id Caluinus audet *superstitionem* appellare. Sic nempe cum Euangelistis concordat, sic consentit cum Christo; vt quod Euangelistæ album vocant, illi sit nigrum; & quod Christus tanquam egregiam & saluificam fidem laudat, ille, velut supersticiosum traducat. Quid ager? num etiam illos incilabit, tanquam supersticiosos, de quibus scribitur: *Magis autem augebatur credentium in Domino multitudo virorum ac mulierum*. Ex quo signo hoc augmentum credentium intelligebatur? an ex opere superstizioso? *siquidem subiungitur: ita vt in plateas eicerent infirmos, & ponerent in lectulis ac grabatis, vt, veniente Petro, saltem umbra illius obumbraret quemquam illorum, & liberarentur ab infirmitatibus suis. Concurrerat autem & multitudo vicinarum ciuitatum Ierusalem, afferentes agros & vexatos à spiritibus immundis: qui curabantur omnes. Pari pacto Ephesi virtutes non quasi libet faciebat Deus, per manum Pauli: ita vt etiam super languidos deferrentur à corpore eius sudaria & semicinctia, & recedebant ab eis languores, & spiritus nequam egrediebantur. Interrogo hic Caluinum, an hi omnes indiscreti zeli & superstitionis sint accusandi? interrogo, cur eos Euangelistæ prædicauerint? cur à fide laudauerint? cur sanitas illis miraculo sit conciliata? Indiscretio superstizio, iniuria Christo illata, miraculum non meretur. Cur ergo miraculosè sanati sunt, qui non immediatè Christum ipsum, sed simbriam Christi, sed Petrum, immo Petri vmbra, sed Paulum, immo Pauli sudaria & semicinctia, cum morbis suis, adierunt? Nimirum Catholici fuerunt, non Caluinistæ. Quod si, sine Christi iniuria, vtiliter & laudabiliter concurrerat multitudo vicinarum ciuitatum Ierusalem, afferentes agros & vexatos à spiritibus immundis, ad vmbra Petri, cur non idem hodiè que liceat facere, ad Petri tumbam & ossa, ad limina Apostolorum Romæ? aut etiam Ierosolymis, vbi non iam Christi simbria, sed vestigia sanguine illius signata & purpurata, reperiuntur? Hoc Euangelio conforme est, hoc exemplo mulieris & reliquorum, quos laudant Euangelistæ. Quare Euangelium ipsum*

A&. 5. 14.

A&. 19. 11.

A&. 5. 16.

ipsum tollat necesse est, qui tollit cultum reliquiarum; ne in illud incurrat: *Stultus est, qui patre caeso liberis pepercit*, eadem patriam vindicaturis. Nemo igitur animū despondeat: sæpe, vbi nulla amplius vis in herbis, aut Podalirijs, vbi nulla amplius ars in Galenis, ibi inuenitur, in Sanctorū reliquijs. Sic vult Sanctos suos honorare, vt, quemadmodum, *virtutes non quasubet faciebat Deus, per MANVM Pauli*, ita etiam faciat per manum Petri, Sanctorūque aliorum. Nam tanta erat quoque *Jacobi Apostoli vita sanctitas, vt simbriam vestimenti eius certatim homines cuperent attingere*; vtique non sine corporis, vel animi, vel vtriusque eximio emolumento.

Ac, ne fuisse ista tantū existimentur; neque nostris adhuc seculis hic fons miraculorum siccatus est. Passim & agminatim exempla occurrunt. Vnum, pro mille, sed non ab simile, dabo. *Retulit nobis nuper Abbas quidam ordinis nostri*, inquit *Cæfarius, de quodam Monacho, cui tanta à Domino concessa est gratia, vt virtute vestimentorum eius, multi sanarentur. Sæpe, si tamen adhuc viuunt, dum fratres vestes eius induunt, vel cingulo se cingunt, sanantur. Quod cum quodam tempore eius Abbas considerasset, nec aliquid specialitatis in illo vidisset, his verbis eum secretiùs allocutus est: Dic mihi, fili mi, quæ est causa tantorum miraculorum? Respondit ille: Nescio, Domine; non plus fratribus meis oro; non plus vigilo; non plus ieiuno; non plus laboro: sed vnum scio, quod me non potest extollere prosperitas, neq; frangere aduersitas, siue de persona mea sit, siue aliorum. Cui cum dixisset Abbas: Non te turbauit, quod miles nuper grangiam nostram incendit? Respondit: Non; totum enim Deo commisi. Si medicum habeo, cum gratiarum actione accipio; si multum, iterum gratias ago. Et cognouit Abbas, quod causa tanta virtutis esset amor Dei, & contemptus rerum terrenarum. Esse igitur etiam nostro æuo coelestes medicos, hac historia docemur. Ex qua etiam discimus, apud quos potissimū, desperatis alijs remedijs, quærenda sit hæc medicina, nempe, apud eos, de quibus dicitur: *Nimis honorati sunt amici tui Deus, qui glorificantes se etiam miraculis glorificat, quod & prædixit: Amen, amen dico vobis, qui credit in me, opera, quæ ego facio, & ipse faciet, & maiora horū faciet. Quare non carpenda, sed laudanda est eorum fiducia, qui, postquam, in quærendis humanis auxilijs, vbi que oleum & operam perdiderunt, ad Montem sanctum, Oetingam veterem, Lauretum, Romam, atque ad alia Diuis**

Act. 19. 11.

In Breuiario
Rom. i. Maij
lect. 6.

VIII.

Cæfarius
Heisterbac.
lib. 10. c. 6.
Miraculor.

Pf. 138. 16.

Ioan. 14. 17.